

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 17. kolovoza 1930.

Broj 10.

ZDRAVO MARIJO!

Polovinom prošlog stoljeća živio je u Eltonu u Engleskoj vrlo učen i pobožan čovjek, anglikanski svećenik Fridrih Faber. Željao da sazna istinu, ozbiljno je i temeljito proučavao katoličku vjeru i što ju je više proučavao, ona ga je sve više zanašala. Osobito su mu godile arca lijepe katoličke pobožnosti. I ako protestant, bio je krepostan u svakom pravcu; ljubio je posluš i u svemu bio podložan starešinama. Srce mu je silno čeznulo da časti i ljubi Majku Božju, ali se od toga uzdržavao, da ne povrijedi volju svojih starešina i zakon svoje crkve, koja zabacuje štovanje Bl. Djevice. Njegov je starešina bio glasoviti Newman, koji je i sam kasnije postao katolikom i kardinalom. Njemu napisa Faber, nemogavši dalje odoljeti osjećaju srca, pismo - moleći ga, da mu dozvoli moliti se Presv. Djevici, ističući pri tom, da silno trpi u duši od žalosti što nikada ne govori s Majkom Božjom!

Takova sina Marija je spasila. Fridrih Faber prigrlj katoličku vjeru, blescaivljući Mariju, po kojoj mu srce nađe sreću i blaženstvo. Čajmo ga, kako sam o tom piše: „Ova slatka i preslatka majka uvijek je uz mene i moje srce raspaljeno je revnošću za slavom slavne, moguće i preuzvišene Bogorodice. Ja nijesam znao, što će reći ljubiti Isusa, dok svoje srce ne položih pred Marijine noge a moja Gospa ovo mi primi!“

Fridrih Faber preminu sveto kao katolički svećenik napisavši više nabožnih djela o ljubavi prama Isusu i Mariji.

Čiste i plemenite duše čule neodoljivu želju, da časte i slave Majku Božju, a pokvarene i trule bježe od kulta drage Gospe.

U katoličkoj crkvi je čast prama Majci Božjoj išla uporedo sa čašću Njezina Božanskog Sina, dok je crkva

još u povojima bila. U katakombama se je našla i Marijina slika; za prvih vijekova kršćanske ere najveći umovi kao Augustin, Bazilije, Zlatousti brane Marijine odlike.

Mariji u čast dižu se nebrojeni hramovi; slikar joj posveti svoj kist, kipar svoje dlijeto, pjesnik svoju liru, glazbenik svoju harfu.

Crkva ju do tri puta na dan glasom zvona pozdravlja; subotu joj posvećuje, oktobar i maj, mjesec cvijeća i čara, jer Marija je najljepši cvijet, što je iz zemaljske u nebesku baštu presađen.

Taj katoličkim narodima omiljeli kult, usko spojen sa poviješću kršćanstva i danas podiže naše duše Bogu i idealnim neprolaznim dobrima.

Dok je čovječanstvo zagnjurilo u glib sloće i luta bezglavo u vrtlogu oluje, kako utješljivo zvuči poklik sv. Bernarda: „Pogledaj zvijezdu, zazovi Mariju!“ Čovjek, taj vječni patnik i danas zaufano moli: „Zdravo Kraljice, Majko milosrđa, živote, slatkosti, uhvanje naše, zdravo!“

Katolički novi Sion, velebni Lurd, Čestnohova, Loreto, naš Trsat, Marija Bistrica, Sinj, Vrpoljac i ostala nebrojena svetišta, petnaestog će augusta, na dan Velike Gospe, govoriti jezikom neba, pjevat će glasom anđela, — dok se tim svetištima budu poput bujice talasale stotine tisuća dapače milioni vjernika iz svih naroda, plemena, jezika, — ali će sve te mase biti u jednoj misli složne, u ljubavi i časti prama Majci Božjoj.

Naša je nova sekta zabacila i štovanje Majke Božje i pošla nizbrdicom, iz koje se lako ne vraća. Pogazili su naši novovjerci najsvjetliju tradiciju u kršćanstvu uopće a u našem narodu napose. I dok u nedosljednosti svojoj drže na oltarima slike Majke Božje, na skupštinama i sastancima zabacuju Njezino štovanje. Zasljepljenim je teško dokazati, kako je divna ru-

mena zora, a gluhu kako je krasna glazbena simfonija; mi rađe i na dan Velike Gospe molimo za otpalu i zalutalu braću, uhvaćajući se u pomoć one, koja je sve nevjerce u osnovama pomela i koju i danas crkva u litanijama zazivlje: Utočište grješnika, moli za nas!

Odmetnicima

Naši odmetnici neprestano klapaju, da im je preteča naš slavni biskup dr. J. J. Strossmayer. Taj ures katoličke Crkve piše biskupu Briksenskom dr. Simonu u pismu od 14 kolovoza 1890., doslovce:

„Držim za najveću milost Božju, da sam rođen i odgojen u krilu katoličke Crkve. I najusrdnije molim Boga, kako sam to vazda molio, da pusti te prije hiljadu puta umrem nego da ikada izgovorim i napišem ijednu riječ, koja ne bi bila poklon, strahopočitanje, ljubav, odanost i posluš prema Crkvi Božjoj i njezinu časnome Vrhovnom Poglavaru. Meni su Crkva Božja i njezin Vrhovni Poglavar, bez kojega se prava Crkva ne može ni zamisliti, pravo otkupljenje i spasenje roda ljudskoga. Crkva i njezin časni Vrhovni Poglavar meni su svijetlo i istina svijeta. Oni su meni jedini zalag pravoga mira i poretka među raznim narodima i državama. I ako danas gotovo sav svijet nema pravoga mira i prave sigurnosti, i ako mi svi očevitno idemo u susret mutnim i opasnim vremenima (proročanstvo za god. 1914.-1918. Op. Ured.) to je poglavito stoga što se postanje, dostojanstvo i sloboda Crkve i njezina Vrhovnog Poglavara dosta ne priznaje ne štuje i ne brani.

Prije dakle hiljadu puta umrijeti, nego ikada idem povrijediti Crkvu i njezina Vrhovnog Poglavara. Prije hiljadu puta umrijeti nego ikada i samo za vlas popustiti u štovanju i dužnoj obrani Crkve i Papinstva. To su načela za koja bi rado žr-

tvovao svoj život i svoju posljednju kup krvi“:

— Isti biskup Strossmayer piše u pismu na biskupa Maesa u Con-
vintonu (Sjev. Amerika) od 10. lipnja
1890., doslovce:

„Sveti Otac Papa, nasljednik Sv.
Petra, namjesnik je na ovoj zemlji
samoga Isusa Krista, Boga i Spa-
sitelja našega. On je vidljiva gla-
va Crkve Božje. On je otac svima
vjernicima. On je Vrhovni Pastir
stadu Gosdodnjemu. On je nepogri-
ješivi Utješitelj svih u Crkvi Božjoj
ovaca i jaganjaca“.

— Eto, neka si to zapamte i za
uši zadiju naše poturice, odmetnici
i odpadnici od Crkve Katoličke pak
će ih proći volja, da se pozivlju na
slavnog Strossmayera, kao na svog
preteču.

Protestant o katoličkoj Crkvi

Amerikanski državnik protestant
Dwinell, prigodom 300 godišnjice
San Franciska ovako je govorio pred
svojim narodom o katoličkoj Crkvi:

„Radost je gledati, što može ta
katolička Crkva. Ako ja proričem, da
će do 100 godina biti moćnija nego
ikada, i da će joj se najveća moć
razviti u Sjedinjenim Državama, onda
moje srce prati moje proricanje. Jest,
ta je Crkva majka našoj današnjoj
civilizaciji. Ona je odgojiteljica svima
slobodnim političkim uredbama“.

Protestant Dwinell

Bl. Gospa od Vrhpoljca

Eto nam Velika Gospa, kad se ide
u njezino osamljeno svetište, k nje-
zinoj bijeloj crkvi u Vrhpoljac.
Već je stotine i stotine godina, da
Šibenčani, okolni seljani, otočani,
pače pobožni poklonici iz cijele sje-
verne Dalmacije dolaze, da se žarko
mole na onom bregovitom mjestu,
gdje Mati božja dijeli osobite milosti.

Ovo svetište, koje se u prošlosti
zvalo Stomorija, najstarije je u ši-
benskoj biskupiji. Crkva se spominje
u XIII. vijeku, a Gospina je slika od
g. 1383. Stara crkva je bila po sebi
trošna, k tome je Turci zapališe, pa
je Ivan Skok graditelj sazidao posve
novu g. 1722. i 1723. troškom bo-
goljubnih ljudi iz raznih mjesta. U
Gospinom svetištu već g. 1360. bila
je ustanovljena bratovština sa svojim
pravilima na hrvat. jeziku. U nju su

Kamo vodi krivovjerstvo!

I.

Katolička Crkva ubraja otpad od
vjere među najteže grijehe, a i prav-
vom jer time prestaje biti dotičnik
njezinim članom.

Takav korak ona udara izopće-
njem, to jest izjavljuje, da onaj ko-
ji je iz nje istupio, nema više ni s
njóm ni s njezinim službenicima ni-
kakva posla a u Crkvi nikakva
prava. On je za nju mrtav. Dakako
dok je čovjek živ, pomoću milosti
Božje može se obratiti i opet postati
živo udo Crkve, ako se pokaje i
odbaci svoje zablude. Nu dok je u
krivovjerju on je grančica osječena
od stabla, vene i suši se.

U prvom i drugom broju bio je
članak: „Novo krivovjerstvo i bez-
vjerstvo“, a to s razloga što krivo-
vjerstvo vodi k bezvjerstvu. Kato-
lička vjera je božanska objava, to
jest skup istina od Boga objavljenih
za naše spasenje. Gospodin Isus nije
se igrao ni površno učio, jer to je
psost i promisliti, nego je očitovao
nauk, što ga imamo vjerovati za
spasenje.

Nu treba da primimo sav nauk,
sve istine. Tko i jednu istinu odbaci
ili ne vjeruje, nije više vjernik.

Povijest nam to potvrđuje. Hen-
rik VIII. kralj engleski otcijepio se
je od sv. stolice a onda počne od-

bacivati istine katoličke vjere jednu
po jednu, sakramente, sv. Misu i t. d.

Slično je s protestantima, koji
otstupajući od nauka Isusova malo
po malo, te pocijepavši se u nebro-
jene sljedbe, prama tomu kako je
tko držao ili odbacivao pojedine is-
tine, dođoše do toga, da danas u
većine je i Krštenje dvojbeno, a
veliki dio ne vjeruje ni u božanstvo
Isukrstovo.

Tako je bilo i prije, tako je i u
današnja vremena kod Mormona,
Adventista, Marjavita, češke narodne
Crkve i t. d., a to je i naravno.

Kad čovjek počme padati pada
sve to dublje i sve to brže, nema li
da se česa prihvati, a jedini čvrsti
oslon u vjeri jest pečina Petrova,
ona na kojoj je božanski Spasitelj
osnovao svoju Crkvu.

Razlikuje se u tome istočna, pra-
voslavna Crkva koju rimska Stolica
nikad nije nazvala krivovjernom.
Istočna crkva, otcjepivši se od Rima,
zastala je. Ona se drži nauka, što
ga je Crkva učila i tumačila do
vremena otcijepljena u 9 općih sa-
bora. Nu tu je i prestao razvoj is-
točne Crkve.

Providnost Božja je valjda učini-
la, da se i ona ne raspe u sljedbe,
da ne krene putem krivovjerstva,
valjda obzirom na budućnost, koja
je u namisli Božjoj ili na zasluge
tolikih velikih Svetaca istočne crkve
u prvim vjekovima.

stupali ne samo mješćani, Šibenčani
i obližnji seljani, nego i iz daljih
krajeva, pa čak i iz Visa. Sam sv.
Otac Papa dao je bratimima pot-
puno oprostjenje u više prigoda.
Imala je svoje grobnice ne samo u
Vrhpoljcu nego i Šibeniku.

Kome nije poznata narodna pje-
sma o Radojici i Gospi od Vrhpolj-
ca? Ona ga je, poslije nego je u
tamnici učinio zavjet, oslobodila, a
on donio na oltar njezin svoje bu-
kagije (okove), koji su i danas u
crkvi za svjedočanstvo, i obećao joj,
da ne će više u hajduke.

Koliko molitva pred milom Go-
spom od Vrhpoljca podiže nevoljne
duše! Ona sluša molbe siromaha,
grješnika, ožalošćenih, bolesnih, put-
nika, pomoraca i ostalih te dijeli
milosti i tješi srca. Nitko ne ode od
Nje bez utjehe.

Zadnjih godina uprava pod nad-

zorom presvij. biskupa radi na o-
sobiti način, kako da u svakom
pogledu uzveliča ovo svetište. Po-
dignuti su novi trijemovi i zakloni-
šta, uređen je perivoj, podignuta
dva nasadišta, u crkvi pak postavljen
je novi križni put, tri nova kipa, a
akademski slikar dekorisao ju je svu
na ulje i učinio pet novih slika na
zidovima.

Mnogi pitaju: Kad će se nova
crkva graditi? Na to ne može nitko
točno odgovoriti, ali uprava crkve
misli da treba za to pobuditi veći
interes kod samoga puka. Hoće se
naime mnogo sredstava i većih do-
prinosna masa i pojedinaca. Možda
Majka Božja nadahne nekoga, koji
će za novu crkvu žrtvovati veće
svote, pa će Uprava biti najrado-
snija, kad se crkva poveća ili nova
sagradi. Molimo bl. Gospu da to
bude što prije!

Nego ako prosudimo vjerovanje, gori spomenutih sljedba, što moramo zaključiti nego da ih krivovjerstvo vodi k bezvjerstvu? Nijesu li pravi bezvjerci oni koji zabacuju božanstvo Isusovo? Ne postaju li oni bezvjerci svi oni koji ne žive kršćanskim životom, a ne mogu, kad nemaju ili ne primaju sv. sakramenata.

Današnji racionaliste, a tih je veliko mnoštvo i to ne samo među krivovjerskim sljedbama, nego dapače među katolicima i pravoslavnima, nijesu li pravi praktični bezvjerci? Jer što vrše oni od kršćanskih dužnosti, koliko se brinu za spasenje duše i uopće za duhovni život više od nekršćana?

To je žalosna istina ali ipak istina, da je to rana i karakteristika našega doba. Zadnje vrijeme budi nadu da će biti bolje, jer se počima osjećati potreba vjere, te vidimo da mnogi i odlični umovi traže Boga i vraćaju se k vjeri, te počimaju živiti po vjeri.

Sv. Roko

Na 16 ovog mjeseca štujemo sv. Roka. Svetac zapovjedni nije, ali ga u mnogim našim župama narod svetkuje, stoga ćemo u kratko opisati život ovog Božjeg ugodnika.

U gradu Montepellieru u južnoj Francuskoj rodi se sv. Roko od plemenitih, bogatih i pobožnih roditelja Ivana i Sihere. Kad Roku bijaše 12 godina oboljvši mu otac na smrt, dozove ga k sebi i reče mu: „Sinko moj, čuj posljednju volju tvog oca; Boga pošuj nada sve, sirotama udovicama i ubozima dijeli obilatu milostinju, a Bogu za ljubav pohađaj i njegovu nevoljnika i bolesnike. Dragi Bog će ti stostruko odvratiti na nebesima“.

Ovih riječi umirućeg oca ne zaboravi Roko nikada, te kad u dvadesetoj godini izgubi i mater uze veseljem vršiti posljednju volju očevu pomagajući siromahe i dvoreći bolesnike. — Razdavši na slavu Božju svu baštinjenu gotovinu odlučio Roko da hodočasti u Rim grobovima sv. apostola Petra i Pavla. Kô kakvi prosjak zaogrnut prostom kabanicom, s torbom na ramenu a štapom u ruci pride preko visokih Alpa i dođe u Italiju. Došavši u Altare pendente

dozna, da tu kuga mori. Roko pohiti u bolnicu te izposluje, da ga upravitelj iste primi kô bolničara i stade žarkom ljubavlju i neumornom revnošću dvoriti i njegovati okužene bolesnike. Bog mu je bio u pomoći, kroz kratko vrijeme bolesnici ozdraviše, a kuga prestade posve. Tako se kašnje dogodi i u Ceseni, Rimu i u drugim gradovima, u koje je sv. Roko došao. Napokon dođe svetac u Piacenzu, gdje dvoreći kužne i same se okuži. Da ne bude drugima na teret bolestan povuče se u obližnju šumu i skloni se u jednu zapuštenu kolibicu. Ne daleko odanle bijaše ljetovalište bogatog plemića Gotarda. — Božja providnost poslužila se sa Gotardovim psetom, da prehrani Roka. Opazivši Gotardo, da njegovo pseto svaki dan odnosi sa stola komad hljeba pođe za njim i tako pođe do kolibice u kojoj je stanovao bolesni Roko i od tog dana stade dvoriti i njegovati Roka, dok ne ozdravi. Čim se sv. Roko oporavi povratio se u Piacenzu, da njeguje i Božjom pomoću ozdravlja bolesnike sve dok kuga posve ne prestane. Po tom povratio se u svoj zavičaj. Tada je u Francuskoj bijesnio rat. Došavši u Montpellier — svoje rodno mjesto uhvate ga kao uhodu. Gradski poglavar — rođeni stric Rokov — baci ga u tamnicu, u kojoj Roko ostade punih pet godina snoseći sve muke kršćanskom strpljivošću. Napokon teško oboli te zamoli tamničara, da mu dovede svećenika. Došavši svećenik nađe svu tamnicu nebeskom svjetlošću obasjanu. Čim svećenik okrijepi bolesnika sa sv. Sakramentima umirućih, pođe da poglavaru gradskom, kaže mu što je vidio u tamnici i doda da veliki svetac čami u tamnici ni kriv ni dužan. Ljudi koji su po tom došli u tamnicu nađoše sv. Roka mrtva. Pod glavom njegovom nađe se papir, na kojem je bilo zapisano, tko je on. Po tom ukopaše ga svečano godine 1327.

Sv. Roko, moli se za naš narod pred Bogom, čuvaj ga kužnih bolesti. osobito očuvaj ga morije, koju raznašaju po našoj miloj domovini krivi proroci.

„Vjera daje snagu i najveća djela izvrši“.

(Hrv. nar. posl.)

Djevojke čitajte.

Ima na svijetu osoba, koje misle da služe Bogu i vrše njegove zapovjedi, a kad tamo ljuto se varaju. Djevojke, čitajte ovo, pa sudite same o ponašanju ove „gospodice“ u crkvi.

Prispjela je na nedjeljnu Misu istom na „Vjerovanje“ — a nije ni čudo, koliko se je sirota namučila, i vremena potrošila, dok se je uredila, pak ju je i prijateljica na putu zaustavila, da joj nešto vrlo važno kaže — te netom je došla počne popravljati šešir na glavi i odmah znatiželjno gleda desno i lijevo tko je još u crkvi, da li ju tko gleda i bili mogla s kim progovoriti jednu riječ.

Podizanje je, ona od dosade nezna što bi i otvara svoju torbicu i brčka kao da nešto traži. Doduše u torbici je i molitvenik i krunica, ali danas joj se baš neda moliti! Na „Oče naš“, gleda se bez stida na ogledalo, što je priljepljeno na torbici, da li je u redu crvena šminka na ustima i puder na nosu. „Evo Jaganjac Božji“, kaže svećenik, a ona već nateže rukavice na ruke. Svećenik još nije dao blagoslov, a ona je već izašla... „kako je dosadan ovaj pop; uh, koliko je trajala ta misa“, govori prijateljici, sličnoj sebi. A kad dođe kući, hvale se „mama, bila sam na misi, eto uprav sam se vratila...“ sada se mogu malko i prošetati po obali ili po perivoju“.

Recite i sudite Vi, o čestite i kršćanske djevojke, jeli ova nesretnica slušala sv. Misu? Jeli ona znala da je u crkvi, kad se nije ni za časak pomolila, već samo prekrizila, kad je ušla i kad je izašla. Njezino ponašanje očito kaže, da je za nju kazalište i crkva, jedno te isto. A ipak ona misli, da je dosta pobožna, možda i previše, i da sluša Boga i vrše njegove zapovjedi i onda, kad mu se ruga u njegovoj crkvi.

Takovo ponašanje biti će moderno ili pogansko, ali nipošto kršćansko. Zato mi kažemo, da je „moderna“ gospodica poganska u duši, u srcu, u modi, u ponašanju, u svemu.

Seoska djevojko, ti se smiješ dok ovo čitaš i misliš, da si ti posve drugčija, a kad tamo za tebe vrijedi: „ista pjesma, samo malo drukčije“.

Hocu da idem tu gdje je Isus.

Na euharističnom kongresu u Paray-le-Monial kardinal Perrand pripovijedao je ovaj dirljivi događaj što je on dočuo od londonskog kardinala Vanghan: Protestanski propovjednik vodi je po Londonu svoju malu kćerku od 5 godina, da vidi znamenitosti tog velegrada. Unišli su u katoličku crkvu. Djeteta se dojmilo vječno svijetlo, koje je gorilo kraj velikog oltara. Mala zapita: „Tata, zašto gori ova svijetilka kad je tako svijetlo u crkvi.“ — „Drago dijete“, odgovori otac „svijetlost znači, da u ovoj crkvi stanuje Isus, t. j. da se Isus nalazi tu unutra iza onih zlatnih vratašca na oltaru“. Mala prosljedi: „Molim te, tata, daj da vidim Isusa!“ Na to otac: „Kćerko moja, vratašca su zatvorena, pa i kad bi se otvorila vrata, ti ga nebi vidjela, jer je tu on sakriven“.

Izašli su iz crkve. Nešto kasnije unišli su u protestansku crkvu. Dijete ne opazivši u ovoj crkvi vječno svijetlo odmah zapita: „Tata, zašto nema i ovdje svijetilke?“, a pastor odgovori: „Kćerko moja, jer ovdje nema Isusa“. Mala ga čudno pogleda, pa ga potegne za ruku i reče: „Idimo vani odavle, kad nema Isusa. Što ćemo ovdje raditi?“. Od onog dana mala je pohađala samo katoličke crkve. Govorila je naime uvijek, da neće više ići u onu crkvu gdje nema Isusa. Oca je zabrinulo ponašanje njegove kćerkice. Počeo je o tom razmišljati, dok se napokon ne uvjeri, da je samo katolička crkva prava, jer u njoj živi Isus, te se i on obrati. Radi svog obraćenja izgubio je svoj položaj i masnu plaću, ali iskrena duša ne mjeri istinu po novcima. Njegova žena ja također prešla na katolicizam, i tom prigodom reče svojoj kćerkici: „Drago dijete, i mi svi hoćemo da dođemo gdje je Isus!“ — Koliko puta se desi da ono što učene glave razmatrajući ne shvaćaju, dječja duša u svojoj jednostavnosti, i ako nezna dokazati, shvaća.

„Nije vjera komad sira“.

„Materina vjera - najšlada vjera“.

(Hrv. nar. posl.)

Iz katoličkoga Šibenika

Svetkovina Vel. Gospe u Vrhpolju

U četvrtak na 14 kolovoza, noći Velike Gospe, jest strogi post i nemršt zbog sutrašnje Svetkovine, koja je zapovjedni blagdan, te je svaki rad zabranjen. Kako je poznato, na Veliku Gospu je veliko prošteništa u Vrhpolju kod Šibenika, kamo hodočasti bogoljubni svijet sa svih strana sjeverne i srednje Dalmacije a i sajam je.

Uprava željeznice, da dođe narodu u susret, i ove je godine stavila u promet više vlakova.

Tako odlaze iz Šibenika u četvrtak popodne vozovi na 2:45, 6:09 i 7:15 sati, a iz vrhpolja ndlaze na 12:04, 4:37 i 8:13.

Na V. Gospu u petak iz Šibenika odlazak je prije podne na 2, 3:42, 6:40, 8:11, 10:20, a po podne na 2:45 i 6:09. Vraćaju se iz Vrhpolja na 4:07, 7:38, 9:54 i 10:44 prije, te 12:04, 1:24, 4:37, 7:46 i 8:13 poslije podne.

Na 16. je dan sv. Roka. Jutrom je pjevanje života Svečeva i svečana sv. Misa, a u 10^{1/2}, također svečana Misa, te poslije podne blagoslov Presv. Sakramenta.

Blagdani u crkvi sv. Lovre. Veseli zvek zvona prvog augusta u 4 sata poslije podne sakupi masu svijeta u crkvu sv. Lovre. Svijet je navrpio iz cjeloga grada, dapače i iz obližnjih sela, da se pomole pred Gospinom prilikom. Otac gvardijan održao je propovjed o „Porciunkulskom oprost“u. Zatim se je svijet dugo molio. Sutradan na blagdan Gospe od anđela opet je bilo mnogo svijeta i svi su se ispovjedili i pričestili. Sv. Mise su sljedile od 5 u jutro sve do 11 prije podne. U deset sati čitao je sv. Misu O. Fra Bernardin Topić gvardijan preko koje je održao ganutljivu propovjed o Gospi. Misu je otpjevao pjevački zbor uz pratnju violina, kojega je dirigirao franjevački bogoslov Fra Venceslav Černjak.

Blagdan sv. Lovre. Desetog augusta proslavljen je blagdan sv. Lovre u Franjevačkoj crkvi. Osim šibenskog svijeta mnogi su došli i sa obližnjih otoka, da se pomole velikome svecu i mučeniku sv. Lovri. Svečev oltar bio je okićen sa najljepšim cvijećem, kojega je pobožni puk poklonio. Svečanu sv. Misu u 10. sati čitao je O. gvardijan. Preko sv. Mise izrekao je propovjed u kojoj je na osobiti način istaknuo vjeru sv. Lovre, te Njegove mučeničke patnje. Sv. Misu otpjevao je pjevački zbor kao i na Gospu od Anđela. Tog dana pričestilo ih

se je oko 500. U šest sati poslije podne bio je blagoslov i ljubljenje „relikvija“. Crkva je bila posječena sve do kasne večeri, Svečanost je završena sa pozdravom Anđeoskim. — Isto tako proslavio se je ovaj blagdan i u crkvi sv. Lovre u polju. Starodrevni je to običaj, te je za požaliti što nije bilo više vjernika, da preporuča svoje trude velikom Božjem Ugodniku. Crkva a na osobiti način grobište oko crkvice je u trošnom stanju. Jadrtovčani, sjeti se, da je tu vaše vječno počivalište.

Razne vijesti

Mjeseca septembra održati će se u Liverpoolu međunarodni kongres katoličkih pomoraca. Kolika se važnost pripisuje tome kongresu, vidi se iz toga, da će na njemu prisustvovati cijela vrsta nadbiskupa i biskupa (edimburški, liverpolski, plymtonski pariški i t. d.) te liverpolski lord načelnik i admiral Charton.

Jackie Coogan, američko filmsko čudo, koji je na vrlo iskren način zabavljao cijeli svijet (koje je to šibensko dijete, da ga ne pozna!) posvetio se je sada školi i nauku. Ujedno je vrlo zauzet član američke đačke misijske sveze. Kad je ovih dana zbrovala u Rimu talijanska đačka misijska sveza, poslao joj je pozdravno pismo i molio nek daruje svoju svagdašnju sv. pričest i misijske svrhe.

Belgijska prijestolonasljednica prešla na katolicizam. Belgijska princesinja Astrida, supruga belgijskoga prijestolonasljednika Leopolda, kneza brabenskoga, prešla je ovih dana na katoličku crkvu. Krsni obred obavio je u domaćoj kapelici kraljevske palače kardinal Van Royen.

Mladomislak od 61 godine. Među ovogodišnjim mladomislakima bečkog sjemeništa ima nekoliko zanimivih osoba. Tu su najprije dva bivša učitelja, stara sada po 84 godine, koji su učestvovali u svjetskom ratu, služili zatim kao učitelji, a pred 4 godine pošli u sjemenište. Jedan mladomislak bio je 1926. promoviran za doktora filozofije, a zatim se je posvetio bogoslovlju. Najzanimiviji pak između svih je umirovljeni austrijski pukovnik Hugo Richter, kome je sada 61 godina, Richter je u poznatoj rusilovoj ofenzivi proživio jednu strašnu noć u glibu, te se je zavjetovao da će, ako ostane živ, postati svećenik. Evo sad je izvršio svoj zavjet.

Katolička crkva obuhvaća cijeli svijet. Cijeli svijet i svi narodi svijeta imaju svoje duhovno utočište a krilu katoličke crkve. To zorno pokazuje i brojke o slušačima na 300 god. starom kolegiju za raširenje vjere u Rimu. Tu su ove godine između ostalih završili svoje nauke: 4 Kitajca; 2 Japanca; 2 Nizozemca; 1 Rumunji; 3 Australca; 1 Irac; 1 Škot; 1 Venezuelanac; 1 Američanin. Za dođuću godinu su se prijavili: 15 Kitajca; 3 Japanca; 5 Indijanaca; 3 Ananita; 6 Australca; 2 Novozelanca; 1 Turčin; 2 Lirca; 3 iz južne Afrike i t. d.